

КОКИЧЕТА

Напразно горестна Луна
 За Слънча крѣе въ тъмнината:
 Нехайникъ Слънчо въ блѣсъкъ златъ
 Далечъ прѣпусна конь крилатъ.

Вълшебни порти въ огненъ заникъ
 Разкриха се за дивний страникъ,
 И въ тѣхъ бѣзслѣдно той потъна.
 Нощъ шатъръ черъ надъ свѣтъ разпъна.

Луна, посърнала и блѣда,
 Слѣдъ него дълго гледа, гледа:
 И самъ—сама, отъ дискъ огроменъ.
 Порони сълзи въ горъкъ споменъ.

Отъ сълзитѣ ѝ прѣзъ нощта
 Кокичета на утринъта
 Поникнаха съ цвѣтъ бѣлъ и чистъ,
 Катъ луннитѣ лжчи сребристъ.

МИНЗУХАРИ.

Зоря съзаря въ планината:
 Далеченъ пурпуренъ пожаръ
 Разлѣ широко свѣтлината
 На езеро отъ златна жаръ.

Отъ него трепетно изкочи
 Голѣмо Слънце съ огненъ лжкъ—
 Къмъ далнини стрѣли насочи
 И проясни се земний кржгъ.

И отъ вълнитѣ разлюлени
 На озарени небеса
 Въ мигъ завалѣха по полени
 Рубинни капки отъ роса.

Трѣвата врѣдомъ се прѣшари
 Съ мънички пламнали слънца:
 Тамъ нацвѣтѣха минзухари—
 Неугасими кандилца.